

WZORY PISM PROCESOWYCH W SPRAWACH KARNYCH

dla obrońców i pełnomocników
z objaśnieniami

redakcja naukowa Jerzy Skorupka

Dominika Czerniak, Dorota Czerwińska

EDYTOWALNE WZORY DOSTĘPNE
NA STRONIE INTERNETOWEJ

WZORY PISM PROCESOWYCH W SPRAWACH KARNYCH

**dla obrońców i pełnomocników
z objaśnieniami**

WZORY PISM PROCESOWYCH W SPRAWACH KARNYCH

**dla obrońców i pełnomocników
z objaśnieniami**

redakcja naukowa Jerzy Skorupka

Dominika Czerniak, Dorota Czerwińska

Stan prawny na 1 kwietnia 2023 r.

Recenzent

Dr hab. Dariusz Świecki, prof. UŁ

Wydawczyni

Monika Pawłowska

Redaktor prowadzący

Kinga Zając

Opracowanie redakcyjne

JustLuk

Projekt okładek serii

Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

prawolubni

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujemy prawo i własność

Więcej na www.legalnakultura.pl

Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2023

ISBN 978-83-8328-512-2

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Dział Praw Autorskich

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

tel. 728 313 462

e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

WYKAZ SKRÓTÓW	11
WPROWADZENIE	15
OGÓLNE UWAGI O SPORZĄDZANIU PISM PROCESOWYCH	17
1. Wniosek o zawieszenie postępowania z powodu długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania – art. 22 k.p.k.	29
2. Wniosek o skierowanie sprawy do mediacji – art. 23a k.p.k.	32
3. Wniosek o przekazanie sprawy do sądu okręgowego ze względu na szczególną wagę/szczególną zawikłość sprawy – art. 25 § 2 k.p.k.	34
4. Zażalenie na postanowienie sądu o stwierdzeniu swojej niewłaściwości i przekazaniu sprawy do sądu właściwego – art. 35 § 3 k.p.k.	38
5. Wniosek o wystąpienie o przekazanie sprawy do innego sądu ze względu na ekonomikę procesową – art. 36 k.p.k.	40
6. Stanowisko w przedmiocie sporu o właściwość – art. 38 k.p.k.	42
7. Wniosek o wyłączenie sędziego (<i>iudex inhabilis</i>) – art. 40 k.p.k.	45
8. Wniosek o wyłączenie sędziego (<i>iudex suspectus</i>) – art. 41 k.p.k.	47
9. Oświadczenie o działaniu w charakterze oskarżyciela posiłkowego – art. 54 § 1 k.p.k.	50
10. Oświadczenie o popieraniu aktu oskarżenia wniesionego przez oskarżyciela publicznego, gdy oskarżyciel złożył oświadczenie o cofnięciu aktu oskarżenia – art. 54 § 2 k.p.k.	52
11. Subsydiarny akt oskarżenia – art. 55 k.p.k.	53
12. Zażalenie na postanowienie o niedopuszczeniu pokrzywdzonego do działania w postępowaniu w charakterze oskarżyciela posiłkowego – art. 56 § 2 k.p.k.	57
13. Wniosek o wezwanie tłumacza w celu porozumienia się oskarżonego z obrońcą – art. 72 § 2 k.p.k.	61

14. Wniosek o zapewnienie tłumaczenia należytej jakości – art. 2 ust. 5 i art. 3 ust. 5 dyrektywy 2010/64/UE	64
15. Wniosek o doręczenie tłumaczenia określonych istotnych dokumentów innych niż wymienione w art. 72 § 3 k.p.k. – art. 3 ust. 3 dyrektywy 2010/64/UE	68
16. Zażalenie na ograniczenie kontaktu z obrońcą w trybie art. 73 § 2 lub 3 k.p.k.	71
17. Wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu – art. 78 k.p.k.	75
18. Upoważnienie do obrony – art. 83 § 2 k.p.k.	77
19. Upoważnienie do obrony tzw. tymczasowe lub zastępcze – art. 83 § 1 k.p.k.	78
20. Zgłoszenie pełnomocnika pokrzywdzonego do udziału w postępowaniu wraz z wnioskami o dopuszczenie do udziału w czynnościach postępowania przygotowawczego – art. 87 § 1 k.p.k.	79
21. Pełnomocnictwo udzielone przez pokrzywdzonego – art. 87 § 1 k.p.k.	81
22. Pełnomocnictwo udzielane przez świadka – art. 87 § 2 k.p.k.	82
23. Wniosek o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu – art. 88 § 1 w zw. z art. 78 § 1 i 1a k.p.k.	83
24. Zgłoszenie przedstawiciela organizacji społecznej do udziału w postępowaniu – art. 90 k.p.k.	85
25. Wniosek o doprowadzenie oskarżonego pozbawionego wolności na posiedzenie/rozprawę apelacyjną – art. 96 § 1 k.p.k. w zw. z art. 451 k.p.k.	88
26. Zażalenie na postanowienie w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w wyroku – art. 105 § 4 k.p.k.	90
27. Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności – art. 107 k.p.k.	93
28. Usprawiedliwienie niestawiennictwa podczas czynności procesowej wraz z wnioskiem o nieprzeprowadzenie czynności pod nieobecność osoby uprawnionej do wzięcia udziału w czynności – art. 117 § 2 k.p.k.	95
29. Wniosek o przywrócenie terminu – art. 126 § 1 k.p.k.	97
30. Zażalenie na odmowę przywrócenia terminu – art. 126 § 3 k.p.k.	100
31. Wniosek o sprostowanie protokołu posiedzenia/rozprawy – art. 152 k.p.k.	103
32. Wniosek o udostępnienie akt postępowania przygotowawczego – art. 156 § 5 k.p.k.	105
33. Wniosek o wydanie odpisów/udostępnienie protokołów – art. 157 k.p.k.	107
34. Zażalenie na odmowę udostępnienia akt – art. 159 k.p.k.	109
35. Wniosek dowodowy – w postępowaniu przygotowawczym i sądowym – art. 167 i 169 k.p.k.	112

36. Wniosek dowodowy dotyczący opinii prywatnej (ewentualnie wydania postanowienia o powołaniu jej autora w charakterze biegłego) (art. 167 i 169 k.p.k.)	115
37. Sprzeciw strony wobec uwzględnienia wniosku dowodowego z uwagi na niedopuszczalność dowodu – art. 170 § 1 pkt 1 w zw. z art. 368 § 1 k.p.k. (w zw. z art. 168a i 168b k.p.k. – na przykładzie kontroli operacyjnej, z uwzględnieniem w objaśnieniach kontroli i utrwalania rozmów)	118
38. Zażalenie na postanowienie sądu o zwolnieniu z tajemnicy adwokackiej/radcowskiej/notarialnej – 180 § 2 k.p.k.	122
39. Zażalenie na postanowienie o zachowaniu w tajemnicy okoliczności umożliwiających ujawnienie tożsamości świadka anonimowego – art. 184 § 5 k.p.k.	129
40. Wniosek o zwolnienie świadka z zeznawania – art. 185 k.p.k.	133
41. Wniosek o ponowne przesłuchanie świadka przesłuchanego w trybie art. 185a–185c k.p.k.	135
42. Oświadczenie o skorzystaniu z prawa do odmowy składania zeznań – art. 186 k.p.k.	137
43. Wniosek o powołanie nowego biegłego lub dopuszczenie opinii uzupełniającej – art. 201, art. 196 § 3 k.p.k.	138
44. Wniosek o doręczenie postanowienia o zatwierdzeniu zatrzymania w wypadkach niecierpiących zwłoki – art. 217 § 3 k.p.k.	142
45. Zażalenie na przeszukanie – art. 219 w zw. z art. 236 § 1 k.p.k.	144
46. Wniosek o wydanie postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych poprzez zwrot zatrzymanych rzeczy z powodu ich zbędności dla postępowania – art. 230 § 2 k.p.k.	147
47. Zażalenie na zatrzymanie prokuratorskie/zatrzymanie w trybie art. 247 w zw. z art. 246 k.p.k.	149
48. Zażalenie na postanowienie sądu o zastosowaniu tymczasowego aresztowania – art. 252 § 1 k.p.k.	154
49. Zażalenie na postanowienie sądu o przedłużeniu tymczasowego aresztowania – art. 252 § 1 w zw. z art. 263 § 2 k.p.k.	161
50. Zażalenie na postanowienie prokuratora o zastosowaniu nieizolacyjnych środków zapobiegawczych – art. 252 § 2 k.p.k.	167
51. Wniosek o uchylenie lub zmianę środka zapobiegawczego – art. 254 § 1 k.p.k.	171
52. Zażalenie na postanowienie o odmowie uchylenia lub zmiany środka zapobiegawczego – art. 254 § 2 k.p.k.	174
53. Zażalenie na postanowienie o orzeczeniu przepadku poręczenia – art. 270 § 3 k.p.k.	178
54. Wniosek obrońcy o wydanie listu żelaznego – art. 281 § 1 k.p.k.	181

55. Zażalenie na postanowienie w przedmiocie listu żelaznego – art. 284 § 2 k.p.k.	184
56. Wniosek o uchylenie kary porządkowej wraz z usprawiedliwieniem nieobecności podczas czynności procesowej – art. 286 k.p.k.	187
57. Zażalenie na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego – art. 293 § 3 k.p.k.	189
58. Wniosek o zmianę lub uchylenie zabezpieczenia majątkowego – art. 291 § 4 k.p.k.	194
59. Zażalenie na postanowienie w przedmiocie wyłączenia określonych składników majątku lub praw majątkowych z zabezpieczenia – art. 292a § 10 k.p.k.	196
60. Zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa – art. 304 § 1 lub 2 k.p.k.	199
61. Zażalenie na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa/dochodzenia – art. 306 § 1 k.p.k.	202
62. Zażalenie na postanowienie o umorzeniu śledztwa/dochodzenia – art. 306 § 1a k.p.k.	206
63. Zażalenie na umorzenie rejestrowe – art. 325f k.p.k.	211
64. Zażalenie na bezczynność organu – art. 306 § 3 k.p.k.	214
65. Żądanie pokrzywdzonego w przedmiocie przesłuchania go w charakterze świadka – art. 315a k.p.k.	217
66. Wniosek o przesłuchanie świadka przez sąd w postępowaniu przygotowawczym – art. 316 § 3 k.p.k.	219
67. Zgłoszenie się obrońcy wraz z wnioskami z art. 313 § 3 i art. 315–318 k.p.k.	221
68. Odpowiedź na akt oskarżenia – art. 338 § 2 k.p.k.	223
69. Wniosek o skierowanie sprawy na posiedzenie celem rozważenia warunkowego umorzenia postępowania – art. 339 § 1 pkt 2 w zw. z art. 341 k.p.k.	226
70. Zażalenie na postanowienie o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środków zabezpieczających – art. 324 § 3, art. 354 i 354a k.p.k.	228
71. Wniosek o skazanie bez przeprowadzania postępowania dowodowego – art. 338a k.p.k.	231
72. Zażalenie na umorzenie postępowania na posiedzeniu – art. 340 k.p.k.	234
73. Wniosek o przekazanie sprawy w celu uzupełnienia postępowania przygotowawczego – art. 344a § 1 i 2 k.p.k.	237
74. Zażalenie na postanowienie o przekazaniu sprawy w celu uzupełnienia postępowania przygotowawczego – art. 344a § 3 k.p.k.	239
75. Wniosek o wyłączenie jawności rozprawy ze względu na ważny interes prywatny – art. 360 § 1 k.p.k.	242

76. Wniosek o uzupełniające przeprowadzenie dowodu – art. 378a § 5 k.p.k.	244
77. Wniosek o określenie oskarżycielowi publicznemu terminu do przedstawienia dowodów – art. 396a § 1 k.p.k.	247
78. Wniosek o uzupełnienie wyroku – art. 420 k.p.k.	249
79. Wniosek o uzasadnienie wyroku – art. 422 k.p.k.	251
80. Wzór apelacji opartej na względnej przyczynie odwoławczej – art. 438 k.p.k.	253
81. Wzór apelacji opartej na bezwzględnej przyczynie odwoławczej – art. 439 k.p.k.	262
82. Zażalenie na odmowę przyjęcia apelacji – art. 429 § 2 k.p.k.	267
83. Oświadczenie o cofnięciu środka odwoławczego – art. 431 § 1 k.p.k.	269
84. Zażalenie na uzasadnienie wyroku bez wniesienia apelacji – art. 443a § 2 k.p.k.	270
85. Sprzeciw od wyroku nakazowego – art. 506 k.p.k.	274
86. Kasacja – art. 519 k.p.k.	276
87. Skarga na wyrok sądu odwoławczego – art. 539a k.p.k.	283
88. Wniosek o wznowienie postępowania – art. 540–540b k.p.k.	287
89. Wniosek o wezwanie skazanego do stawienia się w areszcie śledczym – art. 79 § 1a k.k.w.	292
90. Wniosek do uprawnionego podmiotu o wniesienie kasacji nadzwyczajnej – art. 521 w zw. z art. 9 § 2 k.p.k.	294
91. Wniosek o odszkodowanie za niesłuszne skazanie/tymczasowe aresztowanie – art. 552 § 1 k.p.k.	296
92. Prośba o ułaskawienie – art. 560 k.p.k.	302
93. Wniosek o wydanie uzupełniającego rozstrzygnięcia o kosztach procesu – art. 626 § 2 k.p.k.	306
94. Sprzeciw od postanowienia referendarza dot. kosztów postępowania – art. 93a § 3 w zw. z art. 626 § 2 k.p.k.	308
95. Zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w wyroku bez wnoszenia apelacji – art. 626 § 3 w zw. z art. 460 k.p.k.	310
LITERATURA	313

WYKAZ SKRÓTÓW

Akty prawne

- dyrektywa 2010/64/UE – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z 20.10.2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.Urz. UE L 280, s. 1)
- dyrektywa 2012/29 – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z 25.10.2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.Urz. UE L 315, s. 57)
- dyrektywa 2013/48/UE – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z 22.10.2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz.Urz. UE L 294, s. 1)
- dyrektywa 2016/343 – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z 9.03.2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.Urz. UE L 65, s. 1)
- EKPC – Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzona w Rzymie 4.11.1950 r., zmieniona następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełniona Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.)
- k.c. – ustawa z 23.04.1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2022 r. poz. 1360 ze zm.)
- k.k. – ustawa z 6.06.1997 r. – Kodeks karny (Dz.U. z 2022 r. poz. 1138 ze zm.)
- k.k.w. – ustawa z 6.06.1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. z 2023 r. poz. 127 ze zm.)
- Konstytucja RP – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.)

k.p.c.	– ustawa z 17.11.1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 1805 ze zm.)
k.p.k.	– ustawa z 6.06.1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2022 r. poz. 1375 ze zm.)
k.s.h.	– ustawa z 15.09.2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz.U. z 2022 r. poz. 1467 ze zm.)
o.p.	– ustawa z 29.08.1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651 ze zm.)
pr. adw.	– ustawa z 26.05.1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2022 r. poz. 1184 ze zm.)
pr. not.	– ustawa z 14.02.1991 r. – Prawo o notariacie (Dz.U. z 2022 r. poz. 1799)
r.w.o.k.	– rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 14.05.2003 r. w sprawie wysokości opłaty od kasacji w sprawach karnych (Dz.U. Nr 97, poz. 886)
TFUE	– Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.Urz. UE C 202 z 2016 r., s. 47)
u.o.s.	– ustawa z 16.11.2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2022 r. poz. 2142 ze zm.)
u.r.p.	– ustawa z 6.07.1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2022 r. poz. 1166)
u.ś.k.	– ustawa z 25.06.1997 r. o świadku koronnym (Dz.U. z 2016 r. poz. 1197)

Czasopisma i publikatory

CzPrKiNP	– Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych
EPS	– Europejski Przegląd Sądowy
GSP	– Gdańskie Studia Prawnicze
GSP-PO	– Gdańskie Studia Prawnicze. Przegląd orzecznictwa
KZS	– Krakowskie Zeszyty Sądowe
MP	– Monitor Prawniczy
OSA	– Orzecznictwo Sądów Apelacyjnych
OSAŁ	– Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Łodzi
OSNK	– Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Karna
OSNKW	– Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna i Wojskowa
OSNwSK	– Orzecznictwo Sądu Najwyższego w Sprawach Karnych
OTK-A	– Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego – Seria A
Pal.	– Palestra
PiP	– Państwo i Prawo
Prok. i Pr.	– Prokuratura i Prawo
Prok. i Pr.-wkł.	– Prokuratura i Prawo – wkładka
PS	– Przegląd Sądowy
Rej.	– Rejent
WSS	– Wrocławskie Studia Sądowe

Inne

CBŚP	– Centralne Biuro Śledcze Policji
ETPCz	– Europejski Trybunał Praw Człowieka
SA	– sąd apelacyjny
SN	– Sąd Najwyższy
TK	– Trybunał Konstytucyjny
TSUE	– Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

WPROWADZENIE

Publikacji zawierających wzory pism procesowych dostępnych na rynku prawniczym jest co najmniej kilka. Mimo podobieństwa tematyki każde z tych opracowań się różni i kładzie nacisk na inne elementy. Także zakres pism w poszczególnych publikacjach nie jest w pełni tożsamy. Niniejsze opracowanie jest zatem jedną z propozycji, opartą na wiedzy i doświadczeniu konkretnych autorów – lecz także ich poglądach na to, co jest najistotniejsze i najbardziej pomocne w aktualnym orzecznictwie czy piśmiennictwie. Uznaliśmy także, że warto uwzględnić pisma procesowe przygotowane w oparciu o dyrektywy UE, a tam, gdzie było to możliwe, w objaśnieniach odsyłaliśmy do odpowiednich przepisów unijnych. Dyrektywy dotyczące ochrony praw oskarżonego¹ i pokrzywdzonego² nie zostały prawidłowo implementowane do krajowego porządku prawnego, co jednak nie oznacza, że uprawnienia przysługujące uczestnikom postępowania

¹ 1. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z 20.10.2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.Urz. UE L 280, s. 1).

2. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z 22.05.2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.Urz. UE L 142, s. 1).

3. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z 22.10.2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz.Urz. UE L 294, s. 1).

4. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z 9.03.2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.Urz. UE L 65, s. 1).

5. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z 11.05.2016 r. w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym (Dz.Urz. UE L 132, s. 1).

6. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1919 z 26.10.2016 r. w sprawie pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania (Dz.Urz. UE L 297, s. 1).

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z 25.10.2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.Urz. UE L 315, s. 57).

nia nie mają zastosowania w polskim postępowaniu karnym. Część przepisów dyrektyw spełnia kryteria bezpośredniej skuteczności, zatem można się na nie powoływać przed sądami krajowymi. Naszym zdaniem warto częściej korzystać z możliwości, jakie dają przepisy unijne, i niejako przekonać organy procesowe do stosowania prawa europejskiego w praktyce³.

We wprowadzeniu – a w zasadzie zamiast wprowadzenia – chcielibyśmy przypomnieć najważniejsze zasady dotyczące sporządzania pism procesowych, obliczania terminów oraz doręczeń pism procesowych. Chociaż zasady sporządzania pism procesowych są oczywiste dla praktyków – adwokatów i radców prawnych – to mamy nadzieję, że z książki będą korzystać także osoby, które jeszcze nie mają doświadczenia w sporządzaniu pism w sprawach karnych. Być może dla nich taka uproszczona i mniej teoretyczna forma będzie użyteczna i pomoże sporządzić poprawne formalnie (i merytorycznie) pismo procesowe.

*prof. dr hab. Jerzy Skorupka
dr Dominika Czerniak
adv. Dorota Czerwińska*

³ Polecamy także platformę CrossJustice dostępną pod adresem: <https://www.crossjustice.eu/en/index.html#crossjustice-platform>. Znajdują się tam informacje odnośnie do implementacji dyrektyw UE w 11 państwach Unii Europejskiej (w tym m.in. Niemiec, Włoch czy Hiszpanii), co może być przydatnym narzędziem w pracy, zwłaszcza w sprawach transgranicznych, których w krajowym obrocie prawnym jest coraz więcej.

OGÓLNE UWAGI O SPORZĄDZANIU PISM PROCESOWYCH

Ogólne warunki pism procesowych

Ogólne warunki pism procesowych, tj. to, co powinno zawierać każde pismo, zostały wskazane w art. 119 § 1 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem każde pismo procesowe powinno zawierać:

- 1) oznaczenie **organu**, do którego jest skierowane, oraz **sprawy**, której dotyczy;
- 2) **oznaczenie** oraz **adres** wnoszącego pismo, a także – w **pierwszym piśmie złożonym w sprawie** – **numer telefonu, telefaksu i adres poczty elektronicznej lub oświadczenie o ich nieposiadaniu**;
- 3) **treść wniosku** lub oświadczenia, w miarę potrzeby z uzasadnieniem;
- 4) **datę i podpis** składającego pismo (jeśli osoba składająca pismo nie może się podpisać, podpis składa osoba przez nią upoważniona ze wskazaniem przyczyny niemożności podpisania pisma – art. 119 § 2 k.p.k.).

Minimalne warunki pism procesowych mają charakter porządkowy, tj. pozwalają ustalić sprawę, jakiej dane pismo dotyczy (art. 119 § 1 pkt 1 k.p.k.), legitymację osoby wnoszącej pismo (tj. czy jest ona uprawniona do jego złożenia; art. 119 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k.) oraz czy pismo procesowe jest wyrazem woli danej osoby (art. 119 § 1 pkt 4 k.p.k.)¹. Wymóg „treści wniosku lub oświadczenia” to część dyspozytywna pisma, która – w zależności od tego, czego pismo dotyczy – będzie się różnić. Po pierwsze, nie zawsze uzasadnienie jest konieczne. Przykładowo, wniosek o uzasadnienie wyroku (art. 422 k.p.k.) czy oświadczenie o działaniu w charakterze oskarżyciela posiłkowego (art. 54 § 1 k.p.k.) nie muszą zawierać uzasadnienia. Po drugie, przepisy szczególne mogą nakładać obowiązek sporządzenia uzasadnienia (por. art. 427 § 2 k.p.k. dotyczący wymogów formalnych środków zaskarżenia pochodzących od profesjonalnego pełnomocnika). Wówczas, gdy taki wymóg wynika z wprost z przepisów ustawy, brak uzasadnienia będzie istotnym uchybieniem formalnym, a składający pismo będzie zobowiązany je usunąć na wezwanie organu. Po trzecie zaś, w niektórych sytuacjach

¹ M. Kurowski [w:] *Kodeks postępowania karnego*, t. 1, *Komentarz aktualizowany*, red. D. Świecki, LEX 2023, komentarz do art. 119.

przepis szczególny² może precyzować, w jaki sposób powinno zostać sformułowane oświadczenie (przykładowo art. 169 k.p.k. w odniesieniu do konieczności sformułowania tezy dowodowej we wniosku dowodowym czy art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z 17.06.2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki³, który wskazuje, że skarga na przewlekłość powinna zawierać „żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania”). Po czwarte, w przypadku kasacji (art. 526 § 2 k.p.k.), wniosku o wznowienie postępowania (art. 545 § 2 k.p.k.), skargi na wyrok sądu odwoławczego (art. 539f w zw. z art. 526 § 2 k.p.k.), apelacji od wyroku sądu okręgowego (art. 446 § 1 k.p.k.) oraz subsydiarnego aktu oskarżenia (art. 55 § 2 k.p.k.) Kodeks postępowania karnego wprowadza przymus adwokacko-radcowski.

Treść i znaczenie pisma procesowego ocenia się według treści złożonego oświadczenia, a nie według oznaczenia przyjętego przez stronę czy innego uczestnika postępowania (art. 118 § 1 k.p.k.). Nie forma, ale treść decyduje bowiem o znaczeniu czynności procesowej⁴, a jednym z celów art. 118 k.p.k. jest odejście od zbędnego i nadmiernego formalizmu postępowania⁵. Choć od podmiotów profesjonalnych – adwokatów i radców prawnych – wymaga się większej dbałości o kwestie formalne, zwłaszcza w odniesieniu do sporządzania środków zaskarżenia – to art. 118 § 1 k.p.k. ma zastosowanie także do tych uczestników postępowania⁶. Omyłkowe, błędne nazwanie pisma procesowego nie wpłynie zatem na jego skuteczność i nie będzie konieczne poprawianie tego rodzaju „uchybień” w trybie art. 120 k.p.k.

O ile część dyspozytywna pism procesowych będzie się różnić – jak łatwo zauważyć, przeglądając kolejne wzory znajdujące się w niniejszej książce – o tyle pozostałe elementy wskazane w art. 119 § 1 k.p.k. będą, co do zasady, takie same.

Jeśli chodzi o **oznaczenie organu**, do którego skierowane jest pismo, to w zależności od stadium prowadzonego postępowania i czynności, która jest podejmowana, pisma będą kierowane do **sądu** (np. właściwego do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji, sądu drugiej instancji za pośrednictwem sądu pierwszej instancji, sądu, przed którym sprawa się toczy, sądu rejonowego, w okręgu, którego prowadzi się postępowanie przygotowawcze lub gdzie nastąpiło zatrzymanie, Sądu Najwyższego za pośrednictwem sądu drugiej instancji) lub **prokura-**

² Zob. także wyrok z 20.10.2009 r., WA 32/09, OSNwSK 2009/1, poz. 2083, gdzie Sąd Najwyższy wskazał, że „wniosek o odszkodowanie, zwłaszcza sporządzony przez adwokata, powinien spełniać wymogi pisma procesowego określone w art. 119 § 1 k.p.k., także wskazane w art. 126¹ § 1 k.p.c., a zatem określać również wartość przedmiotu sporu”.

³ Dz.U. z 2018 r. poz. 75.

⁴ T. Grzegorzczak, J. Tylman, *Polskie postępowanie karne*, Warszawa 2014, s. 387.

⁵ M. Kurowski [w:] *Kodeks postępowania karnego...*, red. D. Świecki, komentarz do art. 118.

⁶ Zob. postanowienia SN: z 17.09.2014 r., V KK 187/14, LEX nr 1537572; z 7.01.2008 r., II KK 2522/07, Biul. PK 2008/3, s. 25.

tora w postępowaniu przygotowawczym⁷ (albo innego organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze, zob. art. 312 k.p.k. oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 22.09.2015 r. w sprawie organów uprawnionych obok Policji do prowadzenia dochodzeń oraz organów uprawnionych do wnoszenia i popierania oskarżenia przed sądem pierwszej instancji w sprawach, w których prowadzono dochodzenie, jak również zakresu spraw zleconych tym organom⁸). Niewłaściwe oznaczenie organu nie wpłynie na skuteczność czynności procesowej. Zgodnie bowiem z art. 118 § 3 k.p.k. „pismo w sprawie należącej do właściwości sądu, prokuratora, Policji lub innego organu dochodzenia, skierowane do niewłaściwego organu, przekazuje się właściwemu organowi”. Omyłkowe skierowanie np. apelacji bezpośrednio do sądu odwoławczego spowoduje, że apelacja ta zostanie przekazana do sądu pierwszej instancji celem dokonania przez prezesa sądu (przewodniczącego wydziału, upoważnionego sędziego) kontroli formalnej środka zaskarżenia (art. 428 k.p.k.). Niewłaściwe zaadresowanie pisma procesowego nie skutkuje również naruszeniem terminu, w którym pismo powinno być wniesione. Przepis art. 125 k.p.k. stanowi bowiem, że „pismo omyłkowo wniesione przed upływem terminu do niewłaściwego sądu, prokuratora, organu Policji albo innego organu postępowania przygotowawczego uważa się za wniesione z zachowaniem terminu”. Bez znaczenia dla skuteczności pisma (tj. wniesienia go w terminie) jest to, kiedy zostało ono przekazane organowi właściwemu na podstawie art. 118 § 3 k.p.k.⁹

Oznaczenie sprawy, w której wnoszone jest pismo, odnosi się do kolejnych wniosków, oświadczeń czy środków zaskarżenia wnoszonych w danej sprawie. Wystarczającym oznaczeniem sprawy jest wskazanie sygnatury postępowania. W sytuacji gdy np. sąd wykonuje czynności w postępowaniu przygotowawczym (stosując lub przedłużając tymczasowe aresztowanie, rozpoznając środki zaskarżenia na stosowanie nieizolacyjnych środków zapobiegawczych czy zabezpieczenie majątkowe), można – obok sygnatury Kp – wskazać sygnaturę akt postępowania przygotowawczego.

Podanie **danych teleadresowych osoby wnoszącej pismo** jest warunkiem niezbędnym, by organ procesowy mógł się skomunikować z nadawcą. To dość trywialna konstatacja, ale bez wskazania tych informacji podjęcie dalszych czyn-

⁷ Prokuratora jako organu prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze czy np. prokuratora nadrzędnego (np. jeśli chodzi o zażalenie z art. 302 k.p.k.), a nie prokuratury.

⁸ Dz.U. z 2018 r. poz. 522.

⁹ Tak postanowienie SN z 27.04.2011 r., III KZ 16/11, OSNwSK 2011/1, poz. 882. Zob. jednak postanowienie SA we Wrocławiu z 20.07.2009 r., II AKz w 541/09, LEX nr 519599, gdzie Sąd stwierdził, że „treść art. 125 k.p.k. pozwala na uznanie pisma za wniesione przed upływem terminu, jedynie wtedy, gdy spełnione zostaną łącznie dwa warunki: pismo zostanie skierowane w terminie omyłkowo do niewłaściwego organu, zaś organem tym, będzie wyłącznie jeden ze wskazanych w przepisie – tj. sąd, prokurator, organ Policji albo inny organ postępowania przygotowawczego. Tych warunków nie spełnia zatem pismo skazanego, celowo skierowane do Ministra Sprawiedliwości – w celu podjęcia interwencji w jego sprawie”.

ności w sprawie może być dość utrudnione i nie jest obowiązkiem organów procesowych ustalanie np. adresu kancelarii adwokata lub radcy prawnego czy sprawdzanie aktualnych baz danych, by ustalić miejsce zamieszkania i adres korespondencyjny stron procesowych. O każdej zmianie adresu należy niezwłocznie poinformować organy procesowe pod rygorem uznania za doręczone pism procesowych wysłanych na poprzedni adres osoby wnoszącej pismo (art. 139 § 1 k.p.k.). Nowelizacją z 19.07.2019 r.¹⁰ wprowadzono obowiązek podania w pierwszym piśmie danego uczestnika numeru telefonu, telefaksu i adresu poczty elektronicznej lub złożenia oświadczenia o ich nieposiadaniu. Celem tej zmiany było usprawnienie komunikacji między organem procesowym a uczestnikami postępowania. Dane teleadresowe, niezależnie od tego, że mogą znajdować się w stopce, należy umieścić w treści pisma, zwłaszcza w pierwszym piśmie kierowanym do organu procesowego. W kolejnych pismach kierowanych w tej samej sprawie, jeśli dane teleadresowe się nie zmieniły, nie jest niezbędne podawanie ich *in extenso* w samej treści pisma. Organ procesowy dysponuje już bowiem adresem uczestnika; w przypadku podmiotów profesjonalnych dane teleadresowe zwykle znajdują się też w stopce pisma, więc w przypadku dalszych pism w tej samej sprawie nie jest błędem wyłącznie oznaczenie osoby wnoszącej pismo i oznaczenie sprawy¹¹. W dalszej części publikacji przyjęto zatem zasadę nieprzytaczania danych adresowych podmiotu wnoszącego pismo, o ile z jego treści nie wynika jednoznacznie, że jest ono pierwszym pismem w sprawie.

Obowiązek podania **daty i podpisania pisma** jest dość oczywisty. Własnoręczny podpis jest gwarancją, że dokument został sporządzony przez osobę, która została oznaczona jako nadawca¹². Wymóg własnoręcznego podpisu wyklucza możliwość składania w postępowaniu karnym pism drogą elektroniczną, np. mailem, czy przesłania skanu dokumentu. Wydaje się utrwalone stanowisko Sądu Najwyższego, „że nie można uznać, iż pismo zostało podpisane, jeżeli zostało ono nadane za pośrednictwem urzędnika służącego do komunikowania się na odległość”¹³. Nie spełnia warunków z art. 119 § 1 pkt 4 k.p.k. podpisanie pisma podpisem elektronicznym¹⁴.

Usuwanie braków formalnych

Zgodnie z art. 120 § 1 k.p.k., jeżeli pismo nie odpowiada wymaganiom formalnym, przewidzianym w art. 119 k.p.k. lub w przepisach szczególnych, a brak jest tego rodzaju, że **pismo nie może otrzymać biegu, albo brak polega na niezłożeniu należytych opłat**¹⁵ lub upoważnienia do podjęcia czynności procesowej,

¹⁰ Dz.U. poz. 1694.

¹¹ Tę formę przyjęto w niniejszej książce.

¹² Zob. jednak interesujące postanowienie SN z 29.06.2022 r., II KZ 19/22, LEX nr 3459029.

¹³ Zob. m.in. postanowienie SN z 14.05.2020 r., III KZ 20/20, LEX nr 3175584.

¹⁴ Postanowienie SN z 4.09.2019 r., V KZ 40/19, LEX nr 3364087.

¹⁵ Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 14.05.2003 r. w sprawie wysokości opłaty od kasacji w sprawach karnych (Dz.U. Nr 97, poz. 886) ustala wysokość opłaty kasacyjnej na 450 zł – jeśli w sprawie w pierwszej instancji orzekał sąd rejonowy, 700 zł – jeśli sprawa

wzywa się osobę, która wniosła pismo, do usunięcia braku w terminie 7 dni. Nieusunięcie braków formalnych w tym terminie powoduje, że pismo uznaje się za bezskuteczne (o czym należy pouczyć)¹⁶.

Nie każde uchybienie powinno skutkować wezwaniem do usunięcia braków pisma, ale tylko takie, które jest na tyle istotne, że uniemożliwiałoby nadanie pismu dalszego biegu. Wezwanie do usunięcia braków nieistotnych – z perspektywy możliwości wywołania przez dane pismo skutków prawnych – jest przejawem nadmiernego formalizmu procesowego (np. sformułowanie zarzutów nie w *petitum* pisma, ale w jego treści).

Jeżeli osoba wnosząca pismo usunie braki formalne przed wezwaniem z art. 120 § 1 k.p.k., to tak skorygowane pismo wywołuje skutki prawne. Sąd Najwyższy wskazuje bowiem, że „uzupełnienie braku formalnego pisma procesowego nie może być uznane za nieskuteczne tylko z tego powodu, że brak uzupełniony został jeszcze przed wezwaniem strony do jego uzupełnienia”¹⁷.

Usunięcie braków formalnych w terminie (np. uzupełnienie tez dowodowych we wniosku dowodowym – art. 169 k.p.k., poprawne dokonanie opłaty od kasacji, sporządzenie i podpisanie pisma przez adwokata lub radcę prawnego¹⁸) powoduje, że pismo procesowe wywołuje skutki prawne z chwilą jego pierwotnego wniesienia (tzn. zgodnie z terminem, w którym zostało wniesione pismo obarczone brakiem formalnym). Niektóre braki formalne mają jednak **charakter nieusuwalny**. W nowszym orzecznictwie wskazuje się, że **niewskazanie w środku zaskarżenia pochodzącym od adwokata lub radcy prawnego zarzutów** nie może zostać usunięte w trybie art. 120 § 1 k.p.k.¹⁹ Braki nieusuwalne to uchybienia na tyle istotne, że pismo procesowe w istocie nie może być uznane za np. kasację, apelację, wniosek o wznowienie postępowania, ponieważ nie zawiera elementów stanowiących istotę danego pisma²⁰.

Nieuzupełnienie braków formalnych w terminie wskazanym w art. 120 § 1 k.p.k. skutkuje uznaniem pisma za bezskuteczne. Termin z art. 120 § 1 k.p.k. jest terminem nieprzekraczalnym i nieprzywralnym²¹, ale w zależności od rodzaju pisma, przekroczenie terminu będzie miało różny skutek dla toku całego proce-

wa należała do właściwości sądu okręgowego. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 28.05.2003 r. w sprawie wysokości zryczałtowanej równowartości wydatków w sprawach z oskarżenia prywatnego (Dz.U. Nr 104, poz. 980) ustala opłatę od subsydiarnego i prywatnego aktu oskarżenia na 300 zł.

¹⁶ Art. 120 § 2 k.p.k.

¹⁷ Postanowienie SN z 27.05.2021 r., III KK 327/20, LEX nr 3219816; postanowienie SN z 26.04.2018 r., IV KZ 16/18, LEX nr 2482569.

¹⁸ Zob. postanowienie SN z 30.12.2020 r., V KZ 54/20, LEX nr 3104805.

¹⁹ Tak postanowienie SA w Katowicach z 27.09.2017 r., II AKa 457/17, LEX nr 2440815.

²⁰ Por. postanowienie SN z 19.11.2014 r., V KK 219/14, LEX nr 1545175.

²¹ Tak postanowienie SN z 12.02.2021 r., IV KZ 8/21, LEX nr 3123926. W postanowieniu SN z 30.01.2020 r., V KZ 78/19, LEX nr 3220730, wskazano także, że „termin 7-dniowy, wynikający z art. 120 § 1 k.p.k., nie może zostać skrócony lub przedłużony zarządzeniem organu procesowego. Liczyć należy go od dnia doręczenia wnoszącemu pismo wezwa-

su. Nieusunięcie braków formalnych zwyczajnych środków zaskarżenia będzie skutkowało uprawomocnieniem się orzeczenia pierwszoinstancyjnego. Natomiast np. nieusunięcie braków formalnych wniosku o wznowienie postępowania sprawia, że pierwszy wniosek nie wywoła zamierzonych skutków procesowych, ale nic nie stoi na przeszkodzie, by wnioskujący (obrońca lub pełnomocnik) ponownie złożyli wniosek o wznowienie postępowania²². Jak wskazał Sąd Najwyższy, „odmowa przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego braków formalnych nie tworzy skutku materialnoprawnego, a zatem możliwe jest ponowne wystąpienie z takim wnioskiem spełniającym wymagania formalne”²³. Podobnie będzie w sytuacji, gdy np. wnioskujący nie usunie braków formalnych wniosku dowodowego. Wniosek może zostać ponowiony, a jeśli zachowane zostały warunki formalne, to kolejne pismo wywoła skutki procesowe.

Obliczanie terminów²⁴

Czynności procesowe dokonane po upływie terminów stanowczych²⁵ nie wywołują skutków prawnych²⁶. Przepis art. 122 § 1 k.p.k. dotyczy wyłącznie konsekwencji przekroczenia terminów zawitych, tj. terminów do wnoszenia środków zaskarżenia i innych, które ustawa uznaje za zawite²⁷, ale – upraszczając i nie wdając się w rozważania *stricte* teoretyczne – można stwierdzić, że także naruszenie terminów prekluzyjnych (np. terminu 1 miesiąca do sporządzenia subsydiarnego aktu oskarżenia – art. 55 § 1 k.p.k.; terminu 1 roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia do złożenia wniosku o wznowienie postępowania na niekorzyść oskarżonego – art. 542 § 5 k.p.k.) będzie prowadziło do bezskuteczności pisma. Pismo uważa się za wniesione w terminie, jeśli przed jego upływem pismo zostanie nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza, z wyjątkiem żołnierza pełniącego terytorialną służbę wojskową dyspozycyjnie, w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

W praktyce mogą się pojawić wątpliwości, w jaki sposób prawidłowo obliczyć terminy określone w dniach (7 dni na wniesienie zażalenia, 14 dni na wniesie-

nia do uzupełnienia braku. Termin ten nie ma charakteru zawitego, a więc nie podlega przywróceniu”.

²² Chyba że wniosek o wznowienie postępowania złożony został na niekorzyść oskarżonego, a upłynął termin 1 roku od wydania prawomocnego orzeczenia z art. 524 § 4 k.p.k.

²³ Postanowienie SN z 12.12.2018 r., V KZ 56/18, LEX nr 2592867.

²⁴ W kwestiach rodzajów terminów procesowych, ich charakterystyki itp. zob. J. Skorupka [w:] *Proces karny*, red. J. Skorupka, Warszawa 2022, s. 384–389.

²⁵ J. Skorupka [w:] *Proces karny*, red. J. Skorupka, 2022, s. 384.

²⁶ W kwestii rodzajów wadliwości czynności procesowych oraz tego, czy czynność procesowa dokonana po terminie jest bezskuteczna, czy niedopuszczalna zob.: J. Skorupka [w:] *Proces karny*, red. J. Skorupka, 2022, s. 358–363.

²⁷ Np. art. 126 § 1 k.p.k.

nie apelacji), miesiącach (termin 1 miesiąca na wniesienie subsydiarnego aktu oskarżenia) czy latach. Przepis art. 123 § 2 k.p.k. wskazuje, że „jeżeli termin jest oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach, koniec terminu przypada na ten dzień tygodnia lub miesiąca, który odpowiada początkowi terminu; jeżeli w danym miesiącu nie ma takiego dnia, koniec terminu przypada na ostatni dzień tego miesiąca”. Oznacza to, że jeżeli pełnomocnik pokrzywdzonego mógł wnieść subsydiarny akt oskarżenia²⁸ od 12.02.2023 r., to ostatnim dniem tego terminu jest 12.03.2023 r.²⁹ Ważną zasadę wprowadza art. 123 § 1 k.p.k., zgodnie z którym **do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin**. Jeśli zatem wyrok wraz z uzasadnieniem został doręczony 3.01.2023 r., to bieg terminu do wniesienia apelacji rozpoczyna się 4.01.2023 r., a ostatnim dniem, w którym skutecznie można złożyć środek zaskarżenia, jest 17.01.2023 r. Obliczając termin do wniesienia środka odwoławczego, nie należy z niego eliminować wszystkich dni wolnych od pracy przypadających w trakcie biegu terminu. „Tylko wtedy, jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy (lub na sobotę), to czynność można wykonać następnego dnia”³⁰. Innymi słowy, znaczenie mają tylko soboty, niedziele i święta wypadające w ostatnim dniu terminu (a nie w jego trakcie). Po nowelizacji z 19.07.2019 r. zgodnie z art. 123 § 3 k.p.k.³¹ sobota w zakresie skutków upływu terminu zrównana została z dniem uznanym przez ustawę za dzień wolny od pracy³².

Jeśli termin zawity nie został dochowany z przyczyn niezależnych od uczestnika postępowania, **w zawitym terminie 7 dni od daty ustania przeszkody** można zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, **dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana** (art. 126 § 1 k.p.k.). O przywróceniu terminu orzeka organ, przed którym należało dokonać czynności (art. 126 § 2 k.p.k.), a na odmowę przywrócenia terminu przysługuje zażalenie (art. 126 § 3 k.p.k.).

Przyczyny niezależne od strony (uczestnika postępowania) kazuistycznie wskazuje się w orzecznictwie czy komentarzach³³. Warto jednak zwrócić uwagę na sytuację, w której termin zawity nie został dochowany przez pełnomocnika strony innej niż oskarżony lub osoby niebędącej stroną. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem orzecznictwa: „O ile zaniechanie obrońcy i niedotrzymanie terminu jest

²⁸ Zob. jednak postanowienie SN z 13.11.2019 r., I KZP 9/19, OSNKW 2019/11–12, poz. 66, dotyczące zasad obliczania terminu do wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia. Por. także M. Kurowski [w:] *Kodeks postępowania karnego...*, red. D. Świecki, komentarz do art. 123.

²⁹ Zob. jednak zasady obliczania terminów w przypadku obliczania czasu trwania środków przymusu – art. 127b k.p.k.

³⁰ Tak postanowienie SN z 9.07.2014 r., II KZ 22/14, LEX nr 1480330.

³¹ Nowelizacja ta nadała art. 123 § 3 k.p.k. brzmienie: „Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy lub na sobotę, czynność można wykonać następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą”.

³² Zob. postanowienie SN z 12.08.2021 r., I KZ 34/21, LEX nr 3231803.

³³ Zob. m.in. Z. Pachowicz [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. J. Skorupka, Legalis 2021, komentarz do art. 126 k.p.k.; A. Sakowicz [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. A. Sakowicz, Legalis 2023, komentarz do art. 126 k.p.k.; zob. także postanowienie SN z 23.05.2022 r., III KZ 18/22, LEX nr 3385777.

przyczyną uchybienia od oskarżonego niezależną, **o tyle w wypadku takiego uchybienia pełnomocnika innej strony niedotrzymanie przez nią terminu takiego charakteru już nie ma**. Z uwagi na to, że pełnomocnik nie jest ograniczony co do kierunku czynności podejmowanych w imieniu swojego mocodawcy każda czynność, nawet niekorzystna dla reprezentowanego, podjęta w granicach umocowania, wywołuje skutki mocodawcy, w tym również niekorzystne, nawet jeżeli on sam nie ponosi żadnej winy³⁴. Także w sytuacji, gdy niedochowanie terminu zawitego nastąpiło na skutek błędnego pouczenia (lub braku pouczenia w prawie, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia), strona lub osoba niebędąca stroną nie będzie mogła domagać się uznania, że przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn od niej niezależnych³⁵. Od profesjonalnych reprezentantów stron procesowych wymaga się znajomości przepisów prawa. Do pełnomocnika nie ma zaś zastosowania art. 86 § 1 k.p.k., w związku z czym, jeśli błąd popełni pełnomocnik strony innej niż oskarżony, to konsekwencje będą obciążały osobę, którą on reprezentuje. W odmiennej sytuacji, tj. gdyby obrońca nie dochował terminu zawitego, oskarżony mógłby domagać się przywrócenia terminu, wskazując, że jego naruszenie nastąpiło na skutek nieprawidłowych działań obrońcy.

Przepis art. 127a k.p.k. przewiduje możliwość zawieszenia biegu terminu (zarówno zawitego, jak i prekluzyjnego), jeśli pismo procesowe jest obwarowane przymusem adwokacko-radcowskim, a strona nie ma obrońcy albo pełnomocnika z wyboru. W takiej sytuacji bieg terminu ulega zawieszeniu do czasu rozpoznania wniosku o wyznaczenie pełnomocnika/obrońcy z urzędu. W wypadku wyznaczenia obrońcy lub pełnomocnika z urzędu termin do dokonania czynności przez wyznaczonego przedstawiciela procesowego **rozpoczyna bieg od daty doręczenia mu postanowienia lub zarządzenia o tym wyznaczeniu** (art. 127a § 2 k.p.k.).

Warto także zwrócić uwagę na sytuacje, kiedy czynność procesowa została dokonana, zanim termin do jej dokonania rozpoczął swój bieg; konkretniej zaś mowa o złożeniu wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku przed ogłoszeniem orzeczenia. Taki wniosek jest przedwczesny, ponieważ w momencie jego złożenia nie istnieje jeszcze orzeczenie, którego on dotyczy. Niemniej nadmierny formalizm procesowy może prowadzić do naruszenia prawa do rzetelnego procesu. W sprawie *Witkowski v. Polska* Europejski Trybunał Praw Człowieka wskazał, że „prawo do odwołania podlega oczywiście stosowaniu określonych warunków prawnych, to sądy muszą, stosując przepisy procesowe, unikać jednocześnie nadmiernego formalizmu, który może naruszyć rzetelność postępowania, oraz nadmiernej elastyczności, która może prowadzić do zniesienia warunków proceduralnych ustalonych ustawowo”³⁶. Jeśli – przykładowo – wniosek o uzasadnienie został złożony w dniu ogłoszenia wyroku, ale przed jego ogłoszeniem, uznanie, że wniosek był przedwczesny, i odmowa jego przyjęcia z tej przyczyny są przejawem nadmiernego formalizmu³⁷.

³⁴ Postanowienie SN z 24.05.2022 r., I KZ 34/22, LEX nr 3446445.

³⁵ Zob. uchwała SN z 1.10.2013 r., I KZP 6/13, LEX nr 1385916.

³⁶ Wyrok ETPCz z 13.12.2018 r., skarga nr 21497/14, *Witkowski v. Polska*, LEX nr 2597619.

³⁷ Postanowienie SN z 27.04.2021 r., II KZ 15/21, LEX nr 3269836.

Doręczenia pism procesowych

Orzeczenia i zarządzenia doręcza się w uwierzytelnionych odpisach, jeżeli ustawa nakazuje ich doręczenie (art. 128 § 1 k.p.k.). **Postanowienie albo zarządzenie wydane poza rozprawą, od którego przysługuje środek zaskarżenia**, doręcza się podmiotom uprawnionym do wniesienia tego środka, a postanowienie kończące postępowanie jego stronom, chyba że byli obecni przy ogłoszeniu postanowienia albo zarządzenia (art. 100 § 4 k.p.k.). Jeśli sąd skorzystał z możliwości przewidzianej w art. 98 § 2 k.p.k., to stronom doręcza się również postanowienie wraz z uzasadnieniem. Wyroku – co do zasady – nie doręcza się z urzędu (art. 422 k.p.k.), poza sytuacją, kiedy oskarżony pozbawiony wolności i niemający obrońcy, mimo złożenia wniosku o doprowadzenie na rozprawę, nie został na nią doprowadzony oraz poza wyrokiem nakazowym. W pozostałych sytuacjach konieczne jest złożenie wniosku o doręczenie wyroku – co do zasady złożenie wniosku o doręczenie wyroku i sporządzenie uzasadnienia – a termin do wniesienia środka zaskarżenia biegnie od daty ogłoszenia wyroku.

Wezwania i zawiadomienia co do zasady doręcza się w formie pisemnej, ale zgodnie z art. 137 k.p.k. w wypadkach niecierpiących zwłoki można wzywać lub zawiadamiać osoby **telefonicznie albo w inny sposób** stosownie do okoliczności, pozostawiając w aktach odpis nadanego komunikatu z podpisem osoby nadającej.

Doręczeń dokonuje:

- 1) operator pocztowy w rozumieniu ustawy z 23.11.2012 r. – Prawo pocztowe (Dz.U. z 2022 r. poz. 896 ze zm.);
- 2) pracownik organu wysyłającego;
- 3) organ procesowy dokonujący czynności procesowej – w toku tej czynności;
- 4) Policja – tylko w razie niezbędnej konieczności (art. 131 § 1 k.p.k.).

Jeśli w sprawie występuje duża liczba pokrzywdzonych, a indywidualne zawiadomienie o przysługujących im uprawnieniach spowodowałoby poważne utrudnienie w prowadzeniu postępowania, zawiadamia się ich poprzez ogłoszenie w prasie, radiu, telewizji lub na stronie internetowej sądu albo prokuratury (art. 131 § 2 k.p.k.). W odniesieniu do postanowień (np. kończących postępowanie przygotowawcze) zasadę tę stosuje się odpowiednio, ale każdorazowo – na żądanie pokrzywdzonego – należy mu doręczyć odpis postanowienia w terminie 7 dni.

W doktrynie wyróżnia się³⁸:

- 1) doręczenie bezpośrednie – doręczenie pisma bezpośrednio adresatowi albo w razie jego chwilowej nieobecności³⁹ – pozostawienie dorosłemu domowni-

³⁸ T. Grzegorzcyk, J. Tylman, *Polskie...*, s. 428–431.

³⁹ Jeśli strona przebywa za granicą, to musi ustanowić pełnomocnika do doręczeń w kraju (art. 138 k.p.k.), a gdy zmieniła miejsce zamieszkania – musi poinformować o nowym adresie organy procesowe (art. 139 k.p.k.).

- kowi, jeśli zobowiąże się przekazać pismo adresatowi (art. 132 § 1–2 k.p.k.). Wyłącznie do rąk własnych doręcza się oskarżonemu zawiadomienie o pierwszym terminie rozprawy głównej, terminie posiedzenia, o którym mowa w art. 341 § 1 k.p.k. (warunkowe umorzenie postępowania), art. 343 § 5 k.p.k. (posiedzenie w przedmiocie rozpoznania wniosku o skazanie bez rozprawy), art. 343a k.p.k. (posiedzenie w przedmiocie rozpoznania wniosku oskarżonego o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej) i art. 422 § 1 k.p.k. (doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem) oraz doręczenia wyroku, o którym mowa w art. 500 § 1 k.p.k. (wyrok nakazowy). Doręczeniem bezpośrednim jest także doręczenie pism przeznaczonych dla adresata niebędącego osobą fizyczną albo dla obrońcy lub pełnomocnika – doręcza się je wówczas w biurze adresata osobie tam zatrudnionej;
- 2) doręczenie pośrednie – art. 132 § 3 i art. 134 § 1 i 2 k.p.k. – możliwość doręczenia pisma przez organ pośredniczący, co dotyczy pism adresowanych do żołnierzy oraz funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Ochrony Państwa, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej;
 - 3) doręczenie zastępcze – w sytuacji gdy nie jest możliwe doręczenie pisma w sposób określony w art. 132 k.p.k., pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z 23.11.2012 r. – Prawo pocztowe pozostawia się w najbliższej placówce pocztowej tego operatora pocztowego, a przesłane w inny sposób w najbliższej jednostce Policji albo we właściwym urzędzie gminy. O pozostawieniu pisma w myśl art. 133 § 1 doręczający umieszcza zawiadomienie w skrzynce do doręczania korespondencji bądź na drzwiach mieszkania adresata lub w innym widocznym miejscu ze wskazaniem, gdzie i kiedy pismo pozostawiono oraz że należy je odebrać w ciągu 7 dni; w razie bezskutecznego upływu tego terminu, należy czynność zawiadomienia powtórzyć jeden raz. W razie dokonania tych czynności pismo uznaje się za doręczone (art. 133 § 1 i 2 k.p.k.).

W przypadku doręczenia zastępczego i tzw. podwójnego awizowania warto zwrócić uwagę na to, w jaki sposób należy obliczyć termin, do którego pismo będzie możliwe do odebrania na poczcie. Zgodnie z art. 123 § 1 k.p.k. do biegu terminu nie wlicza się dnia dokonania czynności, zatem bieg terminu rozpoczyna się następnego dnia po pozostawieniu awiza w skrzynce pocztowej. Jeśli awizo zostawiono 4.01.2023 r., to pismo będzie oczekiwało na poczcie 7 dni, tj. do 11.01.2023 r. włącznie. Jeśli w tym terminie pismo nie zostanie odebrane, czynność awizowania zostanie ponowiona następnego dnia (12.01.2023 r.), a ostatnim dniem, kiedy będzie możliwość odebrania przesyłki, będzie 19.01.2023 r.

Zgodnie z art. 140 k.p.k., jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, orzeczenia, zarządzenia, zawiadomienia i odpisy, które ustawa **nakazuje doręczać stronom, doręcza się również obrońcom, pełnomocnikom i ustawowym przedstawicielom**. W orzecznictwie przyjmuje się, że „w sytuacji doręczenia oskarżonemu i jego obrońcy w różnych terminach orzeczeń podlegających zaskarżeniu termin

do wniesienia środka zaskarżenia należy liczyć od daty późniejszego z dokonanych doręczeń, a nie dla każdego oddzielnie⁴⁰. Jeśli wniosek o uzasadnienie wyroku złożył np. tylko oskarżony posiadający obrońcę w postępowaniu, to wyrok wraz z uzasadnieniem i tak należy doręczyć także reprezentantowi strony⁴¹. Przepis art. 140 k.p.k. ma zastosowanie tylko wtedy, gdy stosunek obrońcy albo pełnomocnictwo obowiązywało w chwili wydania orzeczenia lub zarządzenia. Organ, najpóźniej w chwili wydawania orzeczenia, musi zostać powiadomiony o istnieniu umocowania do reprezentowania strony⁴².

Niezależnie od powyższych zasad, zgodnie z art. 142 k.p.k., pismo uważa się za doręczone, jeśli adresat oświadczy, że pismo otrzymał.

W praktyce zdarza się, że pismo procesowe nie zostało prawidłowo doręczone (np. brak było podwójnego awizowania; osoba, która odebrała pismo na poczcie, nie miała odpowiedniego pełnomocnictwa procesowego⁴³), a strona (reprezentant strony procesowej) nie miała możliwości zapoznać się z treścią pisma. Zasady doręczania pism procesowych w sprawach karnych zostały doprecyzowane w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 10.01.2017 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu doręczania pism organów procesowych w postępowaniu karnym⁴⁴. Rozporządzenie zawiera wzory formularzy dotyczących awizowania, określa zasady, jakie muszą być przestrzegane podczas powtórnego awizowania, informowania przez placówki pocztowe o niepodjęciu pisma w terminie czy umieszczania informacji dotyczących przesyłek na stronie internetowej. Nie dopełnienie obowiązków przez pracowników operatora pocztowego może być podstawą do zakwestionowania prawidłowości doręczenia. W takiej sytuacji rozważyć należy – w zależności od konkretnych okoliczności – złożenie wniosku o prawidłowe doręczenie albo wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej. Następstwem tego powinno być zwrócenie się przez organ procesowy do operatora pocztowego, w celu uzyskania dalszych wyjaśnień⁴⁵. Każde odstępstwo od reguł doręczeń pism procesowych powinno skutkować uznaniem, że przesyłka nie została prawidłowo doręczona⁴⁶. Przepisy – dość szczegółowo – regulujące kwestie zasad i prawidłowości doręczeń mają charakter gwarancyjny dla jednostki.

⁴⁰ Postanowienie SN z 18.11.2020 r., I KZ 29/20, LEX nr 3081225. Tak również postanowienie SN z 21.04.2017 r., VI KZ 3/17, LEX nr 2273877.

⁴¹ Postanowienie SN z 1.07.2020 r., V KZ 21/20, LEX nr 3153494.

⁴² Zob. postanowienie SO w Krakowie z 16.08.2017 r., IV 1Kz 109/2017, LEX nr 2395054.

⁴³ Zob. art. 133 § 2a k.p.k.

⁴⁴ Dz.U. z 2018 r. poz. 553 ze zm.

⁴⁵ Zob. szerzej postanowienie SN z 19.02.2020 r., II KZ 51/19, LEX nr 3178893.

⁴⁶ Wyrok WSA w Szczecinie z 18.06.2019 r., I SA/Sz 114/19, LEX nr 2698221.

1. Wniosek o zawieszenie postępowania z powodu długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania – art. 22 k.p.k.

Wrocław,
(data)

Prokurator
Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu
ul. Podwale 30
50-950 Wrocław

PO 1 Ds. 762/20

Adwokat Joanna Broniewska, obrońca podejrzanego Jana Nowaka

WNIOSEK O ZAWIESZENIE POSTĘPOWANIA PRZYGOTOWAWCZEGO ZE WZGLĘDU NA DŁUGOTRWAŁĄ PRZESZKODĘ UNIEMOŻLIWIĄJĄCĄ ŚCIGANIE

Działając jako obrończyni z wyboru podejrzanego Jana Nowaka (upoważnienie do obrony w aktach sprawy), na podstawie art. 9 § 2 w zw. z art. 22 k.p.k. wnoszę o zawieszenie postępowania przygotowawczego ze względu na chorobę podejrzanego uniemożliwiającą udział w postępowaniu.

Uzasadnienie

Janowi Nowakowi przedstawiony został zarzut popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k., tj. tego, że w dniu 15.08.2022 r. na 110 kilometrze autostrady A4 w kierunku Wrocławia, kierując samochodem marki Ford (nr rej. DW 763TK), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nienależycie obserwował drogę przed prowadzonym samochodem i zjechał na prawą część prawego pasa ruchu, gdzie znajdował się samochód marki Volvo (nr rej. DW 8710K), kierowany przez Piotra Sawickiego, w którym znajdowali się również pasażerowie – Mikołaj Sawicki (4 lata) i Maja Sawicka (2 lata). W konsekwencji Jan Nowak doprowadził do zderzenia z ww. pojazdem, w wyniku czego pokrzywdzeni doznali obrażeń wielonarządowych, skutkujących ich zgonem w dniu 16.08.2022 r.

Podejrzany na skutek opisanych powyżej okoliczności znajduje się w kryzysie zdrowia psychicznego. Traumatyczne zdarzenie, w którym brał udział, skutkowało ciężkim epizodem depresyjnym oraz stanami lękowymi i atakami paniki. Powołani w postępo-

waniu biegli psychiatry stwierdzili, że w wyniku wypadku stan psychiczny podejrzanego uniemożliwia mu prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny, a nadto że wymaga on opieki psychiatrycznej. Obecnie przebywa on w Dolnośląskim Centrum Zdrowia Psychicznego; został przyjęty w trybie nagłym. Obecnie trudno jest określić, jak długo będzie trwała hospitalizacja, a po jej zakończeniu konieczne będzie kontynuowanie farmakoterapii.

Na obecnym etapie nie jest możliwe ustalenie, kiedy podejrzany będzie mógł uczestniczyć w postępowaniu karnym (kiedy jego kondycja psychiczna się ustabilizuje).

Biorąc pod uwagę powyższe, wnoszę jak na wstępie.

.....
(podpis obrońcy)

Załącznik:

- zaświadczenie wydane przez dyrektora Dolnośląskiego Centrum Zdrowia Psychicznego.

Objaśnienia

Przesłanką zawieszenia postępowania jest długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania. Przepis art. 22 § 1 k.p.k. przykładowo wskazuje okoliczności, które mogą czasowo uniemożliwiać prowadzenie postępowania. Są to w szczególności: choroba psychiczna, inna ciężka choroba lub niemożność ujęcia oskarżonego.

Co do zasady sąd lub prokurator zawieszają postępowanie z urzędu, kiedy zostaną stwierdzone okoliczności z art. 22 k.p.k., ale strona lub reprezentant strony może, na podstawie art. 9 § 2 k.p.k., złożyć taki wniosek. Przeszkody uniemożliwiające postępowanie odnoszą się nie tylko do oskarżonego (zob. postanowienie SO w Tarnowie z 11.01.2011 r., II KZ 4/11, LEX nr 1713430).

W piśmiennictwie wskazuje się, że „Przeszkoda ma charakter długotrwały, jeśli z jej powodu postępowaniu grozi przewlekłość niedająca się racjonalnie uzasadnić ani wagą, ani stopniem skomplikowania sprawy” – tak J. Skorupka [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. J. Skorupka, Warszawa 2021, Legalis, komentarz do art. 22.

Przez długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą czynności w stadium postępowania sądowego należy rozumieć taką przeszkodę, której termin ustania jest trudny do ustalenia albo jest tak odległy w czasie, że przekracza wszelkie racjonalnie dopuszczalne okresy odroczenia rozprawy (tak postanowienie SA w Krakowie z 9.01.2019 r., II AKz 675/18, LEX nr 2707541).

Choroba oskarżonego musi być na tyle poważna, by uniemożliwiła mu udział w postępowaniu, prowadzenie obrony, zrozumienie czynności podejmowanych w postępowaniu, a nie każda choroba spełnia ten warunek.

Powody zawieszenia postępowania podane w art. 22 § 1 k.p.k. mają charakter przeszkód natury faktycznej, nie dają natomiast podstaw do zawieszenia z uwagi na oczekiwanie na prejudykat czy orzeczenie w innej sprawie karnej (tak postanowienie SN z 19.10.2010 r., WZ 45/10, LEX nr 844386). Konieczność zawieszenia postępowania może jednak wynikać z oczekiwania na wydanie rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny (zob. postanowienie SN z 12.06.2003 r., SNO 30/03, LEX nr 471878) lub Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Przepis art. 22 § 1 k.p.k. może – w określonych sytuacjach – stanowić podstawę do zawieszenia postępowania z uwagi na toczące się przed TSUE postępowanie wszczęte na skutek zadanego przez sąd krajowy pytania prejudycjalnego, a skoro tak, to – tym bardziej – przesłankę do zawieszenia postępowania na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. może stanowić postępowanie zainicjowane przez Komisję Europejską zgodnie z art. 258 TFUE, w szczególności w sprawie odnoszącej się do kwestii niezależności sądu (tak postanowienie SN z 14.04.2021 r., I NWW 94/20, LEX nr 3225324).

Przesłanką zawieszenia postępowania nie są trudności techniczne czy organizacyjne, które mogą występować po stronie sądu lub organów prowadzących postępowanie (tak postanowienie SN z 10.11.2020 r., I KZ 24/20, LEX nr 3080084).

Postępowanie może zostać zawieszono jeszcze z innych przyczyn niż wskazane w art. 22 k.p.k.; należą do nich m.in.:

- 1) perspektywa umorzenia absorpcyjnego po prawomocnym zakończeniu odrębnego postępowania (art. 11 § 2 k.p.k.);
- 2) potrzeba umożliwienia osobom najbliższym lub pozostającym na utrzymaniu zmarłego pokrzywdzonego wstąpienie w prawa oskarżyciela prywatnego (art. 61 § 1 k.p.k.) lub w prawa oskarżyciela posiłkowego, który samodzielnie popierał oskarżenie (oskarżyciela subsydiarnego albo pokrzywdzonego, który po cofnięciu aktu oskarżenia przez prokuratora, oświadczył, że będzie popierał „prokuratorski” akt oskarżenia);
- 3) wydanie przez sąd postanowienia o dopuszczeniu dowodu z zeznań świadka koronnego, na skutek którego to judykatu prokurator sporządza odpisy materiałów dotyczących osoby wskazanej w postanowieniu sądu i wyłącza je do odrębnego postępowania, które następnie zawiesza do czasu prawomocnego zakończenia postępowania przeciwko pozostałym sprawcom (art. 7 ust. 1 u.ś.k.).

Zob. szerzej J. Skorupka [w:] *Kodeks postępowania karnego...*, red. J. Skorupka.

2. Wniosek o skierowanie sprawy do mediacji – art. 23a k.p.k.

Wrocław,
(data)

Sąd Okręgowy we Wrocławiu
III Wydział Karny

sygn. akt: III K 1/23

Adwokat Janina Kowalska, obrońca oskarżonej Marty Nowak

WNIOSEK O SKIEROWANIE SPRAWY DO MEDIACJI

Jako obrońca oskarżonej Marty Nowak wnoszę o skierowanie na podstawie art. 23a § 1 k.p.k. sprawy w zakresie czynu z art. 286 § 1 k.k., popełnionego na szkodę oskarżyciela posiłkowego Mateusza Kamińskiego, do mediacji.

Wskazuję jednocześnie osobę mediatora stałego z listy Prezesa Sądu Okręgowego we Wrocławiu – Jadwigę Spokojną.

Nadmieniam, że wniosek niniejszy, jak również osoba mediatora, został uzgodniony z pełnomocnikiem oskarżyciela posiłkowego, a przedmiotem mediacji mają być warunki naprawienia szkody.

.....
(podpis obrońcy)

Objaśnienia

Zgodnie z art. 23a § 1 k.p.k. sprawa może zostać skierowana do mediacji zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym (niezależnie od stopnia zaawansowania rozprawy), z inicjatywy oskarżonego lub pokrzywdzonego albo z inicjatywy organu procesowego za zgodą tych osób. Wniosek o skierowanie sprawy do mediacji może pochodzić od obu stron albo od jednej z nich; w tym ostatnim przypadku konieczne będzie jednak wyrażenie zgody przez drugą stronę. Wykazanie tej zgody już na etapie składania wniosku nie jest jednak jego wymogiem formalnym.